

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/83/2024
Identifikačné číslo spisu:	7920202480
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7920202480.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. X., narodenej XX. Y. XXXX, O., E. XX/XX, zastúpená advokátkou JUDr. Martinou Gombosovou, Košice, Floriánska 16, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., skrátený názov: VÚB, a.s. Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155, zastúpená splnomocnenkyňou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozska 2, IČO: 53255739, o určenie neplatnosti právnych úkonov a vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 17Csp/103/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2022 sp. zn. 2CoCsp/40/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 03. februára 2022, č. k. 17Csp/103/2020-173, určil, že dohoda o uznaní dlhu zo dňa 01. júna 2016 vyplývajúca zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX, je neplatná (výrok I.) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % (výrok III.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX z 25. januára 2013 (ďalej len „zmluva č. 1“), ktorú uzavrela so žalovanou je bezúročná a bez poplatkov a táto je povinná vydať jej bezdôvodné obohatenie z tejto zmluvy vo výške 1.740,50 eura, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX uzavretá so žalovanou dňa 10. októbra 2014 (ďalej len „zmluva č. 2“) je bezúročná a bez poplatkov a žalovaná je povinná vydať jej bezdôvodné obohatenie z tejto zmluvy vo výške 546,05 eura, a napokon, že dohoda o uznaní dlhu zo dňa 01. júna 2016 vyplývajúca zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX je neplatná. K skutkovému odôvodneniu žaloby uviedla, že ako spotrebiteľka dňa 25. januára 2013 a 10. októbra 2014 uzatvorila s Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tento jej na ich základe poskytol úvery po 4.000 eur. Žalovaná sa stala právnym nástupcom uvedenej spoločnosti

od 01. januára 2018. Žalobkyňa mala za to, že odplata za poskytnuté spotrebiteľské úvery vyplývajúca zo zmlúv bola neprimeraná. V zmluve č. 1 bola uvedená RPMN vo výške 32 % a priemerná RPMN 20,90 %. Obe tieto hodnoty RPMN boli v rozpore so zákonom, pretože prevyšovali obvyklú hodnotu RPMN pri spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola pri obdobných spotrebiteľských úveroch vo výške 16,65 %. Neprimeraná bola aj úroková sadzba vo výške 32 %, lebo priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch nad 5 rokov sa v čase uzavretia zmluvy č. 1 pohybovala na úrovni 14,28 % ročne. Zmluva č. 1 bola preto postihnutá takými vadami, ktoré ju činia bezúročnou a bez poplatkov. Žalovanej zo zmluvy č. 1 celkovo zaplatila sumu 5.740,50 eur, preto žiadala vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.740,50 eura. V zmluve č. 2 bola uvedená RPMN vo výške 28,70 % a priemerná RPMN 18,01 %. Tieto hodnoty RPMN sú v rozpore so zákonom, pretože prevyšovali obvyklú hodnotu RPMN pri spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola pri obdobných spotrebiteľských úveroch vo výške 12,92 %. Mala za to, že aj zmluva č. 2 bola postihnutá vadami, ktoré ju činia bezúročnou a bez poplatkov. Žalovanej zo zmluvy č. 2 celkovo zaplatila sumu 4.546,05 eur, preto žiadala vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 546,05 eura. Ohľadom dohody o uznaní dlhu, ktorú uzavrela so žalovanou dňa 01. júna 2016 namietala, že ide o zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

1.2. Súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia § 1 ods. 2, 3 písm. c), e), § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“), § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“). Uviedol, že pri súdnej kontrole zmluvy č. 1 zistil, že táto neobsahuje všetky zákonné náležitosti - je v nej uvedená iba výška úveru a výška splátky. Z potvrdzujúceho listu žalovanej zistil výšku RPMN 32 %, výšku úrokovej sadzby tiež 32 % a priemernú hodnotu RPMN 20,90 %. Porovnaním zmluvne dojednanej úrokovej sadzby vo výške 32 % s priemernou úrokovou sadzbou zverejňovanou na webovom sídle Národnej banky Slovenska, ktorá sa pohybovala na úrovni 11,97 %, dospel k záveru o hrubom rozpore zmluvnej úrokovej sadzby s dobrými mravmi. Spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy č. 1 považoval preto za bezúročný a bez poplatkov. Preskúmaním zmluvy č. 2 zistil, že táto obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a rovnako nezistil nesprávnosť údajov o RPMN, ktorý namietala žalobkyňa.

1.3. V nadväznosti na vznesenú námietku premlčania žalovanou v podstatnom skonštatoval i s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“), že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Podľa súdu prvej inštancie sa oprávnený dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného bez ohľadu na to, že sa o tých skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Podstatné je zistenie skutkového stavu, nie právna kvalifikácia skutku. Začiatok subjektívnej lehoty je tak podľa súdu viazaný na okamih úhrady tej splátky, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí veriteľovi žalobkyňa už zaplatila. Z výpisu splátok mal za preukázané, že dňa 20. októbra 2015 žalobkyňa uhradila splátku nad rámec poskytnutej istiny 4.000 eur. Premlčacia doba tak uplynula pred podaním žaloby na súd, ktorá bola podaná dňa 19. júna 2020.

1.4. V súvislosti so žalovanou neplatnosťou dohody o uznaní dlhu prijal záver, že táto je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi a v dôsledku zhoršenia postavenia žalobkyne ako spotrebiteľky vo vzťahu k žalovanej. Taká dohoda je výlučne v záujme žalovanej, ktorá jej podpis dosiahla bez toho, aby žalobkyňa ozrejmila jej účinky a poučila o následkoch uznania dlhu. V tomto smere tiež zdôraznil, že obchodnú prax žalovanej, pri ktorej dal na vopred pripravené formulárové tlačivo podpísať spotrebiteľovi uznanie záväzku bez toho, aby žalovaný preukázal, že žalobkyňa ako spotrebiteľa poučil o následkoch uznania, treba hodnotiť ako nekalú obchodnú prax v zmysle § 7 ods. 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti na strane žalovanej ako dodávateľa, ako aj s ohľadom na potencionálne riziko, že takéto správanie podstatne narušuje alebo môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe. V danom prípade išlo skôr o prejav neslobody vôle žalobkyne, keďže podpisom uznania dlhu nevyjadrovala svoju

vnútornú vôľu a rozhodlanie, preto predmetnú listinu vyhodnotil ako neplatný právny úkon.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. decembra 2022, č. k. 2CoCsp/40/2022-221, potvrdil vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a vo vzťahu k výrokom II. a III. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinstančnému súdu na ďalšie konanie (výrok II.).

2.1. So zreteľom na rozsah podaného odvolanie skonštatoval, že skutkové závery súdu prvej inštancie, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX, neprejavili vo výroku rozsudku, v dôsledku čoho výrok a odôvodnenie netvorí jednotu ale naopak sú v zjavnom rozpore. Tento rozpor súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, čo vedie k nepresvedčivosti rozhodnutia v uvedenej časti a je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu. Mal za to, že v tomto smere došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.2. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania odvolací súd tiež uviedol vychádzajúc i z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania vôbec nezaoberal prípadným použitím ustanovenia § 257 CSP (napriek tomu, že skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa oprávňujúce pristúpiť k aplikácii § 257 CSP skúma súd vždy z úradnej povinnosti), komplexne nezohľadňoval pomery strán, dopad nepriznania náhrady trov (úplne alebo čiastočne) pomerne úspešnej žalovanej a to v intenciách skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, čo má taktiež za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia v tejto výrokovej časti.

2.3. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcou sa dohody o uznaní dlhu konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie o jej neplatnosti. Podľa odvolacieho súdu dohoda o uznaní dlhu predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorá nebola individuálne dojednaná a ktorá zároveň zhoršuje jeho postavenie. Uznáním dlhu začína plynúť nová 10 - ročná premlčacia lehota, ktorá skutočnosť nepochybne zhoršuje postavenie spotrebiteľa (pričom v súlade s § 54 ods. 1 OZ sa spotrebiteľ nemôže vopred vzdať svojich práv alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie), keďže pohľadávka veriteľa bude po dlhší čas vymáhateľná, než by bola, ak by dlh písomne neuznal. Ide o známu nekalú obchodnú praktiku veriteľov, ktorej cieľom je práve predĺženie vymáhateľnosti pohľadávky a posilnenie postavenia veriteľa v zmluvnom vzťahu. V súlade s § 53 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 OZ v spojení s § 39 OZ je preto táto podmienka neplatná.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I., ako aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu žalobkyne o určenie, že dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní je neplatná, zamietla v plnom rozsahu a priznal žalovanej trovy prvoinstančného, odvolacieho i dovolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. Nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná namietala pri riešení právnej otázky „či Dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní uzatvorená medzi veriteľom a spotrebiteľom, ktorý porušil svoje zmluvné povinnosti a ktorého záväzok je splatný v celom rozsahu, uzatvorená v rámci samostatného a prehľadného formulárového dokumentu, a na základe ktorej bola dlžníkovi poskytnutá dodatočná možnosť svoju pohľadávku opätovne splácať spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, a to z dôvodu, že zákonným dôsledkom uznania dlhu je prerušenie plynutia premlčacej doby a plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby.“ V tejto súvislosti poukázala na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti predmetnej dohody, keď mal za to, že na základe vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom so súčasným uznaním dlhu urobeným v čase, keď pohľadávka veriteľa nebola premlčaná, je nekalá obchodná praktika. Zdôraznila, že uvedená dohoda spĺňa z formálneho i materiálneho hľadiska všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, pričom žalobkyňa mala v rámci jej uzavretia možnosť vybrať si z troch variantov splácania. Podľa dovolateľky nemohlo dôjsť k zhoršeniu jej postavenia, keďže žalobkyňa mala okrem iného aj možnosť si dohodu v pokoji prečítať, a to bez časového obmedzenia, porozumieť jej obsahu a v

případe, ak mala záujem ju uzatvoriť s takýmto obsahom, vysloviť s ňou súhlas svojím podpisom a odoslať žalovanej, čo aj urobila. A teda žalobkyňa mala zároveň aj možnosť dohodu odmietnuť, nepodpísať a neodovzdať ju podpísanú žalovanému, ak s jej obsahom nesúhlasila. Žalovaná preto zastáva názor, i s poukazom na právny názor generálneho prokurátora prezentovaný v rámci podaného mimoriadneho dovolania v obdobnej právnej veci a rozhodovacia prax odvolacích súdov, že dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko prerušenie plynutia premlčacej doby je tu kompenzované skutočnosťou, že spotrebiteľovi je umožnené pohľadávku opätovne splácať a tak sa vyhnúť nútenému vymáhaniu pohľadávky.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu žalovanej nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľkou napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

7.3. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

8. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

9. K spôsobu, ktorým žalovaná v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania (bod 3.1.), najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Sama polemika dovolateľa s

právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

10. Nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná namietala pri riešení právnej otázky „či Dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní uzatvorená medzi veriteľom a spotrebiteľom, ktorý porušil svoje zmluvné povinnosti a ktorého záväzok je splatný v celom rozsahu, uzatvorená v rámci samostatného a prehľadného formulárového dokumentu, a na základe ktorej bola dlžníkovi poskytnutá dodatočná možnosť svoju pohľadávku opätovne splácať spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, a to z dôvodu, že zákonným dôsledkom uznania dlhu je prerušenie plynutia premľacej doby a plynutie novej 10 ročnej premľacej doby. Podľa dovolateľky nedošlo k zhoršeniu postavenia spotrebiteľky, keďže prerušenie premľacej doby je vyvážené poskytnutím možnosti opätovne splácať dlh a vyhnúť sa exekučnému konaniu. Dovolateľka teda považuje za rozhodujúcu právnu otázku posúdenie, či už samotný zákonný následok uznania dlhu spôsobuje neprimeranú nerovnováhu medzi spotrebiteľom a veriteľom.

11. Takto dovolateľkou zadefinovaná právna otázka by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, a pre ktorý bolo potvrdené vyhovujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade žalovanou nastolenou právnou otázkou, ide o takú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. Odvolací súd však svoje rozhodnutie na takejto právnej otázke nezaložil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých dohoda o uznaní dlhu bola uzavretá za okolností, ktoré napĺňajú znaky nekalej obchodnej praktiky. Odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia, že veriteľ predložil spotrebiteľovi na podpis vopred pripravené tlačivo bez toho, aby ho riadne poučil o právnych dôsledkoch uznania dlhu, najmä o jeho účinku na premľaciu dobu a obnovení vymáhateľnosti záväzku. Na základe týchto skutkových okolností odvolací súd dospel k právnomu záveru, že dohoda o uznaní dlhu bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 OZ) a že ide o nekalú obchodnú praktiku v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa. Práve tento záver, nie úvaha o samotnom zákonnom účinku uznania dlhu, tvorí podstatný právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu teda nebolo založené na riešení otázky, či samotné uznanie dlhu, ktoré vedie k plynutiu novej desaťročnej premľacej doby, spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, ale na skutkovom závere, že k uznaniu došlo nekalým spôsobom. Ide teda o hodnotenie konkrétnych okolností uzatvorenia dohody.

13. V prejednávanej veci preto odvolací súd nehodnotil výlučne, že by samotný zákonný účinok uznania dlhu bol neprijateľnou podmienkou alebo v rozpore s dobrými mravmi, ale posudzoval konkrétny spôsob, akým bola dohoda o uznaní dlhu získaná, a skutočnosť, že spotrebiteľ nebol o dôsledkoch uznania riadne poučený. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na individuálnom skutkovom posúdení okolností prípadu, nie na vyriešení všeobecnej právnej otázky, ktorú dovolateľ predložil. Inak povedané dovolacia otázka, na ktorej prípustnosť dovolania dovolateľka odvíja, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže sa zameriava výlučne na všeobecné právne účinky dohody o uznaní dlhu, avšak nereflektuje nosné závery súdov nižších inštancií, ktoré založili svoje rozhodnutia na konkrétnych skutkových okolnostiach prípadu, najmä na zistení, že k uznaniu dlhu došlo bez riadneho poučenia spotrebiteľa o jeho právnych dôsledkoch a v dôsledku nekalej obchodnej praktiky.

13.1. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky uvedenej v dovolaní.

14. Ak dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nižších súdov, uplatnila tým

procesnú vadu, ktorú bolo potrebné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, avšak uvedený dovolací dôvod výslovne neuplatnila.

15. Nad rámec uvedeného dovolací súd poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 72/2024 zo dňa 30. júla 2024, podľa ktorého samotné uznanie dlhu spotrebiteľom, uzavreté v samostatnom a prehľadnom formulári, ktoré vedie k prerušeniu premľacej doby a plynutiu novej desaťročnej lehoty, samo osebe nespôsobuje automaticky značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Súd však musí vždy skúmať, či k uznaniu dlhu nedošlo za okolností, ktoré by mohli predstavovať nekalú obchodnú prax alebo rozpor s dobrými mravmi, a či bol spotrebiteľ riadne poučený o dôsledkoch uznania, najmä ak išlo o premľaný záväzok. Uvedený záver potom je v súlade s názorom vysloveným v posudzovanej veci. Rovnako najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/96/2019 uviedol, že uznanie dlhu má právne dôsledky len z hľadiska plynutia premľacej doby, avšak nezabavuje dlžníka možnosti namietat' neplatnosť alebo neprijateľnosť pôvodnej zmluvy, z ktorej záväzok vznikol.

16. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

17. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. f) CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.